

gjøre det, saalænge der var en Lov som denne. Og nu i Henseende til de andre anerkjendte Samsund, da kan man vel ikke tale saa tydeligt derom, da man ikke veed, hvilke det skal være, men, skal det f. Ex. være det katholiske, saa vil jeg dog spørge engang, om ogsaa Cultusministeren eller Thinget har den mindste Sikkerhed eller den mindste Formodning om, at den katholiske Kirke vil rette sin Brudevielse efter vore Love (Hør!). Vi vide vist Alle, at den katholiske Brudevielse og Loven om den tillader slet ikke dem, der have modtaget den, at lade sig borgerligt stille ad, men kræver, at de skulle underkaste sig den samme Kirkes Dom, som har givet dem Vielses sacramentet. Og nu, for at tage noget Andet, dersom den biskoppelige Høiskole skal blive anseet for et anerkjendt Kirkesamsund her i Danmark, som jeg dog ogsaa formoder den vil, da maa jeg spørge, om Thinget eller Ministeren have betænkt, at i den engelske biskoppelige Kirke der er baade Barnebaaben og endnu mere Confirmationen en kirkelig Frisag, og om det er Meningen, at de ogsaa herefter skulle gjøres til en kirkelig Ewangsag, thi ellers bliver der jo ikke Mening deri, at det kun bliver de, der ikke høre til anerkjendte Samsund, der baade i Henseende til Daab og Confirmation, saavel som til Ægteffab, skulle være undtagne fra de her gjældende kirkelige Bestemmelser. — Magtet nu imidlertid denne Lov, i mine Dine, baade er stridende mod Grundloven, som hjemler os Alle, uden Hensyn til vor Troesbetjendelse, alle borgerlige og politiske Rettigheder, selvfølgelig da ogsaa den aller simplest, den, at give sig i Ægteffab og opdrage sine Børn, saa agter jeg dog at stemme for Lovens 3die Læsning, rigtignok har den gennemgaaet 1ste og 2den paa eengang, men i altfald da for den sidste Læsning; men jeg agter det jo rigtignok kun i det vistnok svage, men ikke ugrundede Haab, at den kunde undergaae en tilsvarende Forvandling, som det oprindelige Lov-

forslag har undergaaet ved 2den Behandling, og, da det kan siges med saa Ord, saa skal jeg ogsaa sige, hvordan jeg ønskede Forvandlingen maatte blive. Jeg har, lige fra Lovforslaget om den borgerlige Troesfrihed kom herind, sagt, at jeg kunde aldrig vente, at det i den Skikkelse gik igjennem, og jeg kunde egentlig ikke ønske det, fordi jeg fandt, at der virkelig var Noget, der var stødende for Folkets Følelse (Hør!); jeg antydede allerede da, hvad jeg nu skal sige ganske tydeligt, hvad man efter min Overbeviisning burde have gjort og bør gjøre; det var ganske simpelt det: i en lille bitte Lov at erklære, at, naar et Ægtepar er indmeldt for Sognepræsten og har fremlagt de Beviisligheder og bragt de Forlovere, som Loven foreskriver, og ere indskrevne i Kirkebogen, at da har deres Ægteffab borgerlig Gyldighed (Hør!), det vil altsaa sige med andre Ord, at overalt, hvor man kræver i borgerlige Sager et Ægteffabsbeviis, der skal man herefter kun kræve et Beviis for, at de hos Sognepræsten paa loyelig Maade ere indførte i Kirkebogen (Hør!). Og nu ligeledes i Henseende til, hvor man kræver et Confirmationensbeviis, der skal man kun kræve et Beviis for en Udskrivning af Skolen eller hvad der agtes lige med den, og hvor man har fordret Døbeseddel, skulde man kun fordre en Attest om, at Fødselen var rigtigt indført af Sognepræsten i Kirkebogen, og, dersom man troer, at der endnu var Endeel, hvis Samvittighed vilde besvares mere ved at anmelde deres Ægteffab end ved at anmelde deres Børns Fødsel for Sognepræsten, nu, saa kunde man jo bestemme, at for dem, der ikke vilde gaae den Vej, kunde den juridiske staae aaben; thi dette veed jeg, at det vilde være en Lov, som man ikke vilde faae een Adresse imod i hele Landet, uden det skulde være af Præster, der frygtede for, at der dog paa den Maade, naar de ikke trængte til de andre Attester, vilde blive færre Vielser og færre Barnebaab og færre Confirmationer.